

Sygn. akt **XXV C 2505/19**

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia (del.) Anna Ogińska - Łągiewka

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2019 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **P. B., M. B. i A. M. (1)**

przeciwko **(...) Bank S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

postanawia:

umorzyć postępowanie w sprawie.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2019 r. A. M. (2), powołująca się na fakt reprezentacji powodów P. B., M. B. i A. M. (1) wniosła

o zasądzenie od pozwanego (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wskazanej kwoty (pozew k. 3 akt).

W postanowieniu z dnia 9 października 2019 r. tut. Sąd odmówił dopuszczenia pełnomocnika A. M. (2) do udziału w sprawie.

W myśl art. 355 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W doktrynie i judykaturze wskazuje się, że występowanie w sprawie w charakterze pełnomocnika strony osoby, która nie może być pełnomocnikiem, oznacza brak należytego umocowania ze skutkiem przewidzianym w art. 379 pkt 2 k.p.c., w związku z czym uchybienie to nie może być usunięte w drodze zatwierdzenia przez stronę czynności dokonanych przez tę osobę. Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z 8 lipca 2008 r. (...) Gdy brak należytego umocowania pełnomocnika strony doprowadza do nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.), to dalsze postępowanie nie może się toczyć. Wydanie wyroku w tej sytuacji staje się niedopuszczalne. Niedopuszczalność ta pociąga za sobą – w myśl art. 355 § 1 k.p.c. umorzenie postępowania (por.: H. Pietrzykowski [w:] „Metodyka Pracy Sędziego w sprawach cywilnych”, wydanie 7, Warszawa 2014, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2004 r., sygn. akt III CZP 32/04, Legalis nr 64222, uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., sygn. akt III CZP 154/07, Legalis nr 101300).

W niniejszej sprawie wydanie wyroku jest niedopuszczalne, ponieważ pozew wniosła osoba, która nie może być pełnomocnikiem (art. 87 § 1 k.p.c.) bowiem umowa zlecenia, na którą – jako podstawę umocowania – powoływała się A. M. (2), nie miała charakteru „stałego” w rozumieniu art. 87 § 1 k.p.c., a została zawarta jedynie w celu dochodzenia określonego roszczenia, objętego pozwem w niniejszej sprawie. Wskazuje na

to chociażby fakt, że „Umowa stałego zlecenia o dochodzenie roszczeń z tytułu umów bankowych”, jak ją nazwano, została zawarta 1 sierpnia 2017 r. i w tej samej dacie zostało udzielone przez powodów pełnomocnictwo A. M. (2), z którą zawarto powyższą umowę zlecenia (k. 81 – 83 akt). Nie może być zatem mowy o stałym zleceniu, które miałyby charakter uprzedni, pierwotny, w stosunku do udzielonego pełnomocnictwa.

Podzielając zaś powołane wyżej poglądy, czynność wniesienia pozwu przez taką osobę nie może być potwierdzona przez samą stronę, a występowanie w charakterze pełnomocnika procesowego osoby, która nie może być pełnomocnikiem, oznacza brak należytego umocowania, powodujący nieważność postępowania. W takiej sytuacji postępowanie należy umorzyć (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1969 r., sygn. akt I CZ 106/68, Legalis nr 13896).

ZARZĄDZENIE

(...)

9.10.2019 r.